

2280**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 16 grudnia 2003 r.

w sprawie dopuszczalności pomocy publicznej przeznaczonej na ochronę środowiska

Na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 141, poz. 1177, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki udzielania oraz maksymalne wielkości pomocy publicznej przeznaczonej na ochronę środowiska.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) standardzie ochrony środowiska — rozumie się przez to standard emisyjny lub standard jakości środowiska w rozumieniu przepisów prawa ochrony środowiska;
- 2) nowym standardzie ochrony środowiska — rozumie się przez to standard ochrony środowiska określony w odrębnych przepisach, ale jeszcze nieobowiązujący;
- 3) odnawialnym źródle energii — rozumie się przez to odnawialne źródło energii określone w przepisach prawa energetycznego;
- 4) rekultywacji — rozumie się przez to rekultywację powierzchni ziemi oraz przywrócenie dobrego stanu ekologicznego zasobów wodnych.

§ 3. 1. Warunkiem udzielenia pomocy inwestycyjnej na ochronę środowiska jest poniesienie następujących kosztów inwestycji:

- 1) w nieruchomości, urządzenia i instalacje, których celem jest redukcja emisji lub poprawa stanu środowiska, lub
- 2) służących modernizacji technologii i metod produkcji mającej na celu ochronę środowiska, lub
- 3) w wartości niematerialne i prawne — przez uzyskanie patentów, zakup licencji oraz nieopatentowanej wiedzy technicznej, technologicznej lub z zakresu organizacji i zarządzania, jeżeli:
  - a) podlegają amortyzacji,
  - b) zostały nabyte na warunkach rynkowych od przedsiębiorcy, wobec którego przedsiębiorca nabywający nie jest podmiotem dominującym w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów,
  - c) stanowią majątek przedsiębiorcy oraz nie zostaną zbyte przez okres co najmniej 5 lat od chwili ich nabycia, chyba że we wskazanym okresie wartości te staną się technicznie przestarzałe.

2. Wartość kosztów inwestycji, o których mowa w ust. 1, zmniejsza się o wynikające z inwestycji wartości:

- 1) dochodów uzyskanych wskutek wzrostu zdolności produkcyjnych w okresie 5 lat od dnia zakończenia inwestycji;
- 2) oszczędności w ponoszonych kosztach produkcji w okresie 5 lat od dnia zakończenia tej inwestycji;
- 3) dochodów uzyskanych z produkcji ubocznej w okresie 5 lat od dnia zakończenia tej inwestycji.

3. Wartość kosztów inwestycji, o których mowa w ust. 1, oraz wartości określone w ust. 2 odpowiednio dyskontuje się na dzień składania wniosku o pomoc publiczną, z zastosowaniem stopy dyskonta równej średniomiesięcznej stopie WIBOR dla 6-miesięcznych kredytów z miesiąca poprzedzającego miesiąc złożenia wniosku o udzielenie pomocy.

§ 4. Warunkiem udzielenia pomocy inwestycyjnej na ochronę środowiska jest przeznaczenie jej na inwestycję pozwalającą na:

- 1) osiągnięcie poprawy stanu środowiska, w przypadku gdy nie zostały ustanowione standardy ochrony środowiska, lub
- 2) osiągnięcie efektów wykraczających ponad obowiązujące standardy ochrony środowiska, lub
- 3) dostosowanie się do nowych standardów ochrony środowiska, lub
- 4) dostosowanie istniejących lub nowych źródeł spalania paliw, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 sierpnia 2003 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 163, poz. 1584), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie standardów emisyjnych”, do określonych w tym rozporządzeniu standardów emisyjnych, w odniesieniu do źródeł:
  - a) istniejących, wymienionych w załączniku nr 1 w punktach IV.1, IV.2 i IV.3 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych,
  - b) pozostałych istniejących,
  - c) nowych, dla których wnioski o wydanie pozwolenia na budowę złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., jeżeli źródła te zostały oddane do użytku nie później niż do dnia 27 listopada 2003 r.:

— o mocy mniejszej niż 50 MW, opalanych paliwami stałymi, ciekłymi lub gazowymi — dla SO₂, NO_x w przeliczeniu na NO₂ i pyłu,

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1537, Nr 188, poz. 1840, Nr 189, poz. 1850 i Nr 228, poz. 2261.

- o mocy większej lub równej 50 MW i mniejszej niż 500 MW, opalanych paliwami stałymi lub paliwami ciekłymi — dla SO₂,
  - o mocy większej lub równej 50 MW, opalanych węglem brunatnym, koksem lub biomasą, o mocy większej niż 500 MW opalanych węglem kamiennym — dla NO_x w przeliczeniu na NO₂,
  - oddanych do użytku po dniu 28 marca 1990 r. o mocy większej lub równej 50 MW opalanych węglem kamiennym — dla NO_x w przeliczeniu na NO₂,
  - o mocy większej lub równej 50 MW i mniejszej niż 500 MW, dla których decyzje o pozwoleniu na budowę wydano po dniu 6 października 1998 r., opalanych paliwami stałymi — dla pyłu, lub
- 5) dostosowanie istniejących instalacji, których rodzaje zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055), do wymagań najlepszej dostępnej techniki, lub
- 6) dostosowanie do standardów jakości ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe, dla których wymagania jakościowe zostały określone w:
- a) rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. Nr 212, poz. 1799),
  - b) rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie dopuszczalnych mas substancji, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych (Dz. U. Nr 35, poz. 309),
  - c) rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 20 lipca 2002 r. w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych (Dz. U. Nr 129, poz. 1108 oraz z 2003 r. Nr 163, poz. 1585), lub
- 7) realizację krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 43 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 115, poz. 1229, z późn. zm.²⁾), lub
- 8) spełnienie wymogów zawartych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 r.

w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów (Dz. U. Nr 61, poz. 549).

§ 5. 1. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w § 4, z zastrzeżeniem ust. 2—4, jest równa maksymalnej intensywności pomocy regionalnej wskazanej w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 października 2002 r. w sprawie dopuszczalności pomocy regionalnej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 186, poz. 1544), zwanego dalej „rozporządzeniem o pomocy regionalnej”, zwiększonej o 10 punktów procentowych, w odniesieniu do określonych w § 3 kosztów:

- 1) niezbędnych do osiągnięcia stopnia ochrony środowiska wyższego od stopnia ochrony środowiska, który byłby możliwy do osiągnięcia bez uzyskania pomocy — w przypadku inwestycji, o której mowa w § 4 pkt 1 i pkt 4 lit. b i c;
  - 2) przekraczających koszty niezbędne do osiągnięcia stopnia ochrony środowiska wymaganego przez obowiązujące standardy ochrony środowiska — w przypadku inwestycji, o której mowa w § 4 pkt 2 i 3.
2. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w § 4 pkt 4 lit. a, wynosi 50 % kosztów określonych w § 3.

3. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w § 4 pkt 5, wynosi 30 % kosztów określonych w § 3.

4. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w § 4 pkt 6—8, jest równa maksymalnej intensywności pomocy regionalnej wskazanej w § 2 rozporządzenia o pomocy regionalnej, w odniesieniu do kosztów określonych w § 3.

§ 6. 1. W przypadku pomocy inwestycyjnej udzielanej w związku z oszczędnością energii, przeznaczanej na:

- 1) inwestycję energooszczędną w przedsiębiorstwie lub
- 2) wytwarzanie energii elektrycznej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, jeżeli:
  - a) wytwarzanie charakteryzuje się sprawnością przemiany energii pierwotnej paliwa brutto w energię elektryczną lub mechaniczną i ciepłą łącznie nie mniejszą niż 80 % lub
  - b) wytwarzanie pozwoli na zmniejszenie zużycia energii, lub
  - c) proces produkcyjny będzie mniej szkodliwy dla środowiska od stosowanego obecnie

— maksymalna intensywność pomocy wynosi 50 % kosztów określonych w § 3, obliczonych zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 1 lub 2.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1803, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 130, poz. 1112, Nr 233, poz. 1957 i Nr 238, poz. 2022 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 165, poz. 1592, Nr 190, poz. 1865 i Nr 228, poz. 2259.

2. Jeżeli maksymalna intensywność pomocy regionalnej, wskazana w § 2 rozporządzenia o pomocy regionalnej zwiększona o 10 punktów procentowych jest wyższa od intensywności określonej w ust. 1, stosuje się wyższą intensywność.

§ 7. 1. W przypadku pomocy inwestycyjnej udzielanej w związku z wytwarzaniem energii w źródłach odnawialnych, maksymalna intensywność pomocy wynosi 40 % określonych w § 3 kosztów stanowiących nadwyżkę nakładów poniesionych przez przedsiębiorcę w porównaniu do nakładów, jakie poniósłby w celu wybudowania konwencjonalnego źródła o porównywalnej mocy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Jeżeli producent energii jest jedynym zaopatrującym całą społeczność na wyodrębnionym obszarze w energię wytwarzaną w źródłach odnawialnych, intensywność pomocy może zostać zwiększona o 10 punktów procentowych.

3. Jeżeli maksymalna intensywność pomocy regionalnej, wskazana w § 2 rozporządzenia o pomocy regionalnej zwiększona o 10 punktów procentowych jest wyższa od intensywności określonej w ust. 1 po uwzględnieniu zwiększenia z ust. 2, wówczas stosuje się tę wyższą intensywność.

4. W wyjątkowych przypadkach, w szczególności uzasadnionych znaczącym pozytywnym wpływem inwestycji na stan środowiska, można zwiększyć intensywność pomocy do 100 % kosztów obliczonych zgodnie z ust. 1, pod warunkiem, że w odniesieniu do instalacji, do których odnosić się będzie ta pomoc, żadna inna pomoc nie zostanie udzielona.

§ 8. 1. Warunkiem udzielenia pomocy przeznaczonej na rekultywację dla przedsiębiorcy przeprowadzającego tę rekultywację jest, aby podmiot odpowiedzialny za zanieczyszczenie środowiska nie był znany albo nie było prawnych możliwości, aby wyegzekwować od niego poniesienie kosztów rekultywacji.

2. Maksymalna wartość pomocy na rekultywację jest równa kosztom rekultywacji pomniejszonym o wynikający z rekultywacji wzrost wartości gruntu.

3. Wartość pomocy może zostać dodatkowo zwiększona o 15 % kosztów rekultywacji, niezależnie od wartości określonej w ust. 2.

4. Wartość pomocy na rekultywację nie może przekroczyć faktycznych wydatków poniesionych przez przedsiębiorcę na tę rekultywację.

§ 9. 1. Warunkiem udzielenia pomocy dla przedsiębiorcy przeznaczonej na zmianę lokalizacji jego zakładu jest, aby:

- 1) zakład przed zmianą lokalizacji działał na obszarze zurbanizowanym lub na obszarze wchodzącym w skład krajowego systemu obszarów chronio-

nych w rozumieniu przepisów o ochronie przyrody oraz

- 2) zakład prowadził działalność, która powoduje znaczne zanieczyszczenie środowiska, oraz
- 3) obowiązek zmiany lokalizacji zakładu wynikał z ostatecznej decyzji uprawnionego organu lub prawomocnego orzeczenia sądu, oraz
- 4) zakład w nowym miejscu lokalizacji spełniał standardy ochrony środowiska obowiązujące na danym obszarze.

2. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w ust. 1, wynosi 30 % kosztów związanych ze zmianą lokalizacji zakładu, przy uwzględnieniu:

- 1) przychodów uzyskanych ze sprzedaży albo dzierżawy zakładu lub gruntu i innych korzyści związanych ze zmianą lokalizacji zakładu, w szczególności wynikających ze zmian technicznych lub technologicznych;
- 2) uzyskanych odszkodowań i rekompensat związanych z wydaniem decyzji lub orzeczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3;
- 3) nakładów inwestycyjnych, powodujących zwiększenie w stosunku do poprzednich zdolności produkcyjnych przedsiębiorcy;
- 4) zapłaconych kar lub odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy, na podstawie której przedsiębiorca korzysta z nieruchomości.

3. Przy ustalaniu kosztów zmiany lokalizacji zakładu, koszty nabycia gruntów i budowy nowego zakładu uwzględnia się w wysokości porównywalnej do wysokości kosztów nabycia gruntów i budowy zakładu o takich samych zdolnościach wytwórczych.

§ 10. 1. Maksymalną intensywność pomocy, o której mowa w § 4 pkt 1—3 i pkt 4 lit. b i c oraz § 6, 7 i 9, zwiększa się dla małych i średnich przedsiębiorców o 10 punktów procentowych.

2. Maksymalna intensywność pomocy dla małych i średnich przedsiębiorców, w przypadkach, o których mowa w § 7 ust. 4, nie może przekroczyć wartości określonej w tym przepisie.

3. Maksymalną intensywność pomocy, o której mowa w § 4 pkt 6—8, zwiększa się dla małych i średnich przedsiębiorców o 15 punktów procentowych.

§ 11. 1. Maksymalna intensywność pomocy dla małych i średnich przedsiębiorców, udzielana na usługi doradcze związane bezpośrednio z ochroną środowiska, wynosi 50% ich kosztów.

2. Świadczenie usług, o których mowa w ust. 1, nie może mieć charakteru trwałego lub okresowego.

3. Maksymalna intensywność pomocy dla małych i średnich przedsiębiorców, udzielana na udział przedsiębiorcy w targach i wystawach ekologicznych, wynosi 50 % kosztów wynajmu, ustawienia i obsługi stoiska.

4. Udzielenie pomocy, o której mowa w ust. 3, może mieć miejsce wyłącznie w przypadku pierwszego uczestnictwa przedsiębiorcy w danych targach lub wystawie.

§ 12. 1. Warunkiem udzielenia pomocy stanowiącej rekompensatę wzrostu kosztów działalności w zakresie:

- 1) oszczędności energii;
- 2) zagospodarowania odpadów, zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628, z późn. zm.²⁾)

— jest jej ograniczenie do 5 lat.

2. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w ust. 1:

- 1) w przypadku gdy pomoc podlega stopniowemu zmniejszeniu — wynosi w pierwszym roku 100 % dodatkowych kosztów produkcji w stosunku do rynkowej ceny wytwarzanych produktów lub świadczonych usług, a w następnych latach maleje tak, aby na koniec intensywność ta wyniosła zero;
- 2) w przypadku gdy pomoc nie podlega stopniowemu zmniejszeniu — wynosi w całym okresie udzielania pomocy 50 % kosztów, o których mowa w pkt 1.

§ 13. 1. Warunkiem udzielenia pomocy stanowiącej rekompensatę wzrostu kosztów działalności w związku z wytwarzaniem energii w źródłach odnawialnych jest, aby jej wartość nie przekraczała różnicy między uzasadnionym kosztem wytwarzania energii w źródłach odnawialnych a rynkową ceną energii.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest udzielana:

- 1) zgodnie z warunkami określonymi w § 12 ust. 2 i jest ograniczona do 5 lat, albo
- 2) na pokrycie kosztów amortyzacji majątku trwałego zakładu wytwarzającego energię w źródłach odnawialnych, z zastrzeżeniem ust. 3, albo
- 3) dla nowo powstałych zakładów w wysokości do 0,05 euro na kWh, jeżeli zostanie wykazane, że koszty społeczne związane z zanieczyszczeniem środowiska, w przypadku gdyby porównywalna ilość energii była wytwarzana w źródłach konwencjonalnych, byłyby znacznie wyższe niż koszty

społeczne poniesione w związku z wytwarzaniem tej energii w źródłach odnawialnych.

3. Dla przedsiębiorcy wytwarzającego energię z biomasy pomoc, o której mowa w ust. 1, jest udzielana na pokrycie kosztów amortyzacji majątku trwałego zakładu wytwarzającego energię w źródłach odnawialnych, jak również po okresie amortyzacji, jeżeli koszty wytworzenia są nadal wyższe niż rynkowe ceny energii.

§ 14. 1. Warunkiem udzielenia pomocy, stanowiącej rekompensatę wzrostu kosztów działalności, która jest przeznaczona na wytwarzanie energii elektrycznej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, którego odbiorcą jest społeczność lokalna, jest wykazanie, że:

- 1) wytwarzanie energii charakteryzuje się sprawnością przemiany energii pierwotnej paliwa brutto w energię elektryczną lub mechaniczną i ciepło łącznie nie mniejszą niż 80 % lub
- 2) pomoc będzie służyć redukcji zużycia energii, lub
- 3) pomoc w inny sposób będzie służyć ochronie środowiska.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być udzielana pod warunkiem, że uzasadnione koszty wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła przekraczają ich cenę rynkową.

3. Udzielanie pomocy, o której mowa w ust. 1, jest ograniczone do 5 lat i odbywa się na zasadach określonych w § 12 ust. 2 oraz w § 13 ust. 2 pkt 2 i 3 i ust. 3.

4. Warunkiem udzielenia pomocy dla przedsiębiorców posiadających własne instalacje służące wytwarzaniu energii na potrzeby tych przedsiębiorców jest, aby uzasadniony koszt produkcji energii przy użyciu techniki skojarzenia był wyższy od ceny rynkowej energii.

Przepisy ust. 1, ust. 3 oraz § 12 ust. 2 i § 13 ust. 2 pkt 2 i 3 i ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 15. 1. Udzielanie pomocy publicznej na podstawie wniosków złożonych, a nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, następuje zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Do pomocy udzielonej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 16. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie dopuszczalności pomocy publicznej przeznaczonej na ochronę środowiska (Dz. U. Nr 231, poz. 1938).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 113, poz. 984 i Nr 199, poz. 1671 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78.